

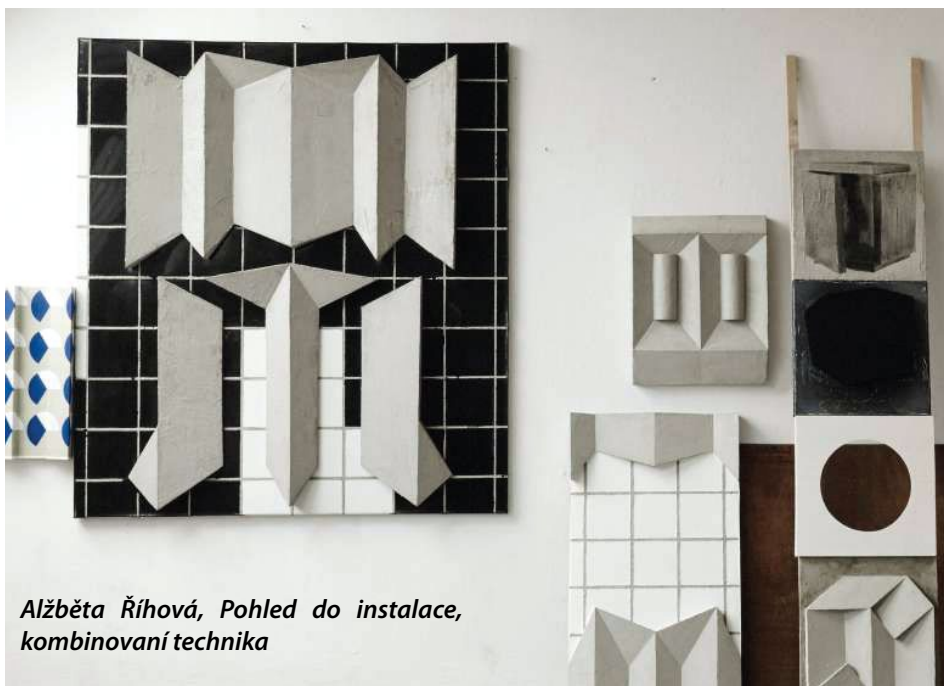
VÝSTAVA SOUČASNÉ MALBY V GALERII MAKRÁČ JE PŘEDPOVĚDÍ OBJEKTU

Pro novou generaci výtvarníků není malba jen klasickým závěsným obrazem. Malba se osamostatňuje a existuje nezávisle na plátně v objektech, instalacích, v sítích, ale především komunikuje - s prostorem, s díly jiných tvůrců, s historií místa a společenskými souvislostmi. Překračuje hranice materiálů a výtvarných médií. Význam a smysl díla se utváří mimo plátno, v síti, tedy „někde mezi“. Výstava Zuzany Ondrouškové a Alžběty Říhové „**Předpověď objektu**“, kterou od 31. října do 29. prosince 2017 hostí Galerie Makráč v Praze 6 na Petřinách, formuluje mnoho otázek, co dnes znamená malba, a ukazuje možnosti, jaké podoby může současná malba mít.

Na výstavě **Předpověď objektu** Zuzana Ondroušková představí soubor kreseb z letošního roku z cyklu Bez názvu vytvořeného kombinovanými technikami (koláž, pastel, papír). **Zuzana Ondroušková** (*1986, Praha) je absolventkou ateliéru malby Vysoké školy uměleckoprůmyslové, nejprve u Stanislava Diviše, pak u Jiřího Černického a Marka Meduny (2005 - 2011), v letech 2009 - 2010 studovala jako stážistka v ateliéru malby u Vladimíra Skrepla na Akademii výtvarných umění. Svou tvorbu prezentuje na samostatných i skupinových výstavách od r. 2009 (např. DOX, Galerie NF Ústí nad Labem, Entrance Gallery, Galerie Emila Filly, Galerie AVU, Galerie XXL Louny a další).

Pro myšlenkový svět autorky je nejdůležitější vzájemná spjatost a propojenost vnitřního a vnějšího prostoru pomocí pocitů a podnětů, které se samovolně vyvolávají: „*Cítím, jak lehce se člověk v určitých situacích ztrácí a vrací jen do sebe, do kulis, které si sám vytváří. Mapuji si vzpomínky, které se časem vytrácejí, momenty, jež bych chtěla prožít znovu, zaznamenávám jen torza z nich, ve zkratce si je snažím znovu zachovat, otáčím se tam, kde nejsem. Je to symbolické nesení těles, zrcadlení prostoru, kde sama cítím jistotu, ale i uzavřenost a samotu. Buduji si světy, které se nikoho jiného nedotýkají.*“

Svou tvůrčí metodu popisuje Zuzana Ondroušková následujícím způsobem: „*Definuji si prostor, který mě utváří a ovlivňuje mě vnitřní pnutí a rozpoložení. Zástupně ho nahrazuji rámem s plátnem, který mi umožňuje jeho prostředí změřit. Daný prostor si rozdělím na části, jakožto části v realitě, rozházím je po plátně, vztyčím osy, vzniknou body, které určí další rozložení prostoru. Abstraktní oblak, který je pokaždé jiný, zaznamenávám rozlohu, kterou mu vytvořilo okolí. Na pev-*

Alžběta Říhová, *Pohled do instalace, kombinovaná technika*

nost reagují volně posuny hmot, posouvám se tam, kde je místo“ (komentář autorky k výstavě Hledám se v bodech, 2013).

Protipólem intimity a vnitřního světa kreseb Zuzany Ondrouškové zachycujících atmosféru chvíle, je svět konkrétní architektury, jejích detailů a prvků, které se stávají formotvornou silou **obrazů Alžběty Říhové**, obrazů pevných kontur, čisté geometrie, hrubých i jemných struktur a fragmentů zakomponovaných v obraze „jinak“, přesto za nimi tušíme vznos linií původních architektur. **Alžběta Říhová** je absolventkou ateliéru malby na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze (2011). V roce 2009 absolvovala stáž na School of Visual Arts v New Yorku. Vystavovala v Čechách (Entrance Gallery, DOX, Galerie Národní technické knihovny, Galerie NF v Ústí nad Labem, Galerie XXL Louny, Galerie hlavního města Prahy, Galerie Podlipami aj.) a ve Spojených státech.

Iničiálním zdrojem prací Alžběty Říhové je zaujetí historií vizuálního umění a její reflexe ve vlastní tvorbě. Obrazy odkazují k avantgardám začátku 20. století, dekorativním architektonickým prvkům budov převážně z období 1. poloviny 20. století a v některých případech i hlouběji do minulosti, zejména renesanční sgrafita nebo historické vrstvy omítek. Autorka k tomu říká: „*Předlohou, inspiračním zdrojem, ale i duchovním médiem je pro mě architektura 1. pol. 20. století a její prvky – dekory, fasády, štíty, kachle. Avšak dekor a dekorativní styly všeobecně byly po nástupu funkcionalizmu negativně hodnoceny. Bylo mi to líto, tak*

jsem je chtěla rehabilitovat. Prvky, které ve svých dílech organizuji do ucelenějších souborů, v nich fungují buď samostatně, nebo využívám jejich opakování a zrcadlení, které pak vytváří plochy obrazů, a ty se pohybují na stupnici od geometrické abstrakce až po objekt, který by téměř mohl být považován za muzejní exponát. Názvy mých prací jsou názvy ulic, z kterých čerpám inspiraci nebo konkrétní architektonické prvky.“

Důležitou součástí metody její tvorby je technologický experiment, pomocí něhož dosahuje osobité malířské techniky, která klasicky pojatou plochu obrazu s hladkým povrchem malby nahrazuje strukturou a hlubokým reliéfem. „*Používám princip klasického obrazu – rám a plátno, na něž vrstvim slabší nebo silné vrstvy betonu. Obraz vytvářím pomocí betonářské stěrky, špachtle, lepidel na dlaždičky, silikonů a dalších materiálů a prvek buď do hmoty lepím, nebo hmotu naopak ubírám, až vznikne hluboký reliéf.*“

Obrazy - objekty Alžběty Říhové tak vznikají podobným postupem jako při odkrývání vrstev během restaurování. Daní za takto intenzivní fyzické nasazení při vrstvení tvarů a ploch jsou „chyby“ a nepřesnosti v původní čisté geometrii obrazu, které se ale stávají součástí uměleckého vyznění díla jako výtvaru člověka, zápasícího o intenzitu výrazu obrazu.

Zuzana Ondroušková, Alžběta Říhová: Předpověď objektu, 31. 10. - 29. 12. 2017, Galerie Makráč, Praha 6

(red)